

Claus Rønlevs bibliotek

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine mange tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

HANDELSGARTNER
HANS JENSEN

AF EBBERUP

ET MINDESKRIFT

VED

JØRGEN BANKE

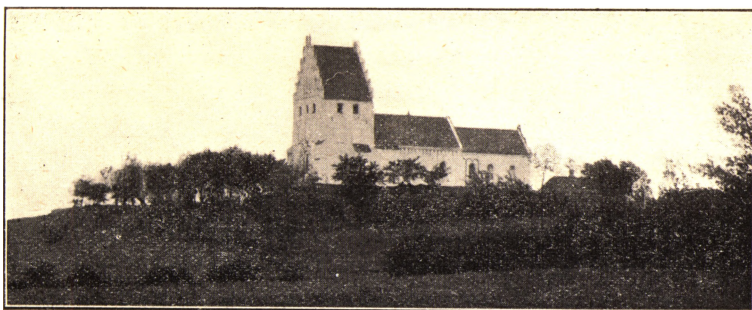

ESBJERG
K. ROSENDAHL & CO. BOGTRYKKERI
1916

GARTNER HANS JENSEN.

FØDT 2. MARTS 1852 - DØD 3. OKTOBER 1915.

„Jeg er ikke bange for at dø; thi jeg véd, at jeg skal samles med mine kære; jeg er heller ikke ked af at dø: thi jeg har faaet noget ud af Livet“.

DISSE simple, men indholdsrige Ord udtalte Hans Jensen til en af sine Slægtninge, da han mærkede Døden.

Den, der i nævnte Stund kan sige saaledes, er lykkelig, selv om den sidste Strid er haard; og hvem, der kendte Hans Jensen, maa sande, at der har været megen Sol over hans Liv.

Han var ikke en af Slægtens største, der danner Skole og drejer Livet ind i nye Spor, men hans Liv er ligefuldt værd at mindes, thi det viser os en stærk og retsindig Karakter, der forstaar at lægge Indhold og Skønhed i Livet, det aabenbarer os en Menneskesjæl, der var rig paa Hjemglæde, Arbejdsglæde og Naturlglæde, tre store Egenskaber, der desværre er sjældne blandt den nulevende rastløse Slægt.

Han blev født i Saltofte ved Assens den 2. Marts 1852 og tilhørte en af de ældgamle fynske Bondeslægter. Af en gammel Stamtavle fremgaar det, at H. J. paa Moderens Side nedstammer fra en Bonde i Mygind, der fødtes 1665 og døde 1756. Slægten levede paa samme Gaard indtil 1870. Faderen, Jens Rasmussen, stammer fra Landmaalergaarden i Gummerup, hvorfra han flyttede til Saltofte og blev gift med en af Døtrene fra Lerbjerggaard. Stamtavlen viser tillige det interessante, at Slægten, efterhaanden som Aarene gaar, vender tilbage til dens Udgangspunkt, idet Iver Pedersen (H. J.s Morfaders Farfaders Fader) i 1644 fødtes paa samme Gaard i Saltofte, hvor H. J. første Gang saa Lyset.

Saltofte er en af de mest typisk fynske Byer paa den vestlige Del af Øen.

Huse og Gaarde hygger sig ind til hinanden i en Lavning paa Bankens Top. Jorden er saa frodig, at Haverne gror til paa faa Aar, hvis de ikke holdes i Ave.

Snor man sig med Bygaden og kommer uden for Hus og Gaardrækkerne, staar man midt i det dejligste fynske Panorama.

Mod Øst bølger Bankerne, saa langt Øjet rækker frodige Marker, Smaakrat, Landsbyer med hvide Kirker. Mod Vest og Syd ligger det glitrende Bælt, det idylliske lille Fiskerleje og i Baggrunden som en blaalig Stribe det gamle, danske Sønderjylland. Og Bæltbyen, det kære Assens, vinker til én med sin Lund, sine Skorstone og sit fine Kirketaarn. I stolt Majestæt troner Kærum Kirke paa sin Banke med de takkede Gavle højt mod Sky, som om den var sig bevidst, at den er en af Landets smukkeste Kirker.

Folk med aabne Øjne bliver bjergtaget af dette Stykke Danmark, og en lykkelig Barndom i denne Egn vil sætte et uudsletteligt Præg i Sjælen.

I Hans Jensens Sind havde Saltofte en fredhellig Plads — han kunde maaske finde, at Folkene var anderledes end Folkene i hans Barndom — men Saltofte By og dens Omgivelser havde for ham Barndomsmindernes Straalekrans om sig. Jeg er sikker paa, at Landskabsbilledet fra Saltofte aldrig forlod ham, hvorend han færdedes i Verden. Hvis han fra Californiens Højder skuede ud over Stillehavet, skulde der nok være en Vraa i hans Sjæl, hvorfra der straaledede et herligt Billede af Lille-Bælt med Klinten ved Sønderby Bjerge.

Havde Hans Jensen i sin Barndom noget smukt for Øjet, var han tillige Vidne til noget godt; thi der gaar endnu Ry af den Godgørenhed, der udfoldedes i hans Hjem. „Stodderkongen“ vidste altid, hvor han kunde træffe sine Folk; i Jens Rasmussens Gaard holdt de til, som levede af „æt lille Stykke Flæsk og en Skaal Gryn“, der gav man altid de fattige baade i Pose og Sæk. Hans Jensens Moder var en stille Kone med Hjerter for al Nød, og hans Fader var en dygtig Landmand, der forstod at sætte den store Børneflokk i Arbejde. Der var Orden i Krammet baade inde og ude. Den velbyggede, store Bindingsværksgaard var fint „afpudset“, Avlsredskaber og Værktøj var altid paa Plads, og i Stalden blev der hygget om Dyrene. De skurede Bordplader i Stuerne skinnede om Kap med Sibøtterne under Loftet. Der var hyggeligt i de gamle Stuer med Bjælkelofterne, hvor Pelargonier og Geranier straaledede i Vinduskarmene, og det hvide Strandsand laa sirligt strøet over det rentskurede Gulv.

Der var Liv i Gaarden især om Høsten, naar det store Tog af hvidklædte, arbejdsglade Mænd og Kvinder samledes ved det gode Bord. („Nok af alle Dejle“, som de sagde i Saltofte, „Aast, aa Kjø, aa Pølse“). Der gaar endnu Sagn fra Thorøhuse til Sønderby Bjerge om det udmærkede Arbejdssted hos Jens Rasmussens i Saltofte. Dagen blev brugt, men Tale, Latter og Sang klang over de

gyldne Marker til det blaanende Bælt fra Sol stod op, og til Husmandsfolkene trætte, men smaanynnende saa de sidste røde Striber over Lille-Bælt, naar de gik hjemad med den fyldte Grynpose og det rare Faarelaar.

Den lille Hans var med i Begivenhederne lige fra den Tid, han som Buksetrold vakte Latter, fordi han elskede Salt og ikke kunde holde Fingrene fra Saltkarret, skønt han undskyldte sig med, at det „magte lemt“, og til den Tid, han som ung Mand selv deltog i Arbejdet og Søndagsglæderne.

Allerede som ganske ung viste Hans Jensen en udpræget Lyst til Havearbejde, han omdannede den gamle Have, plantede og anlagde nye Gange, saa den blev hyggelig og overordentlig pyntelig for Hjemmet. Bag Laden anlagde han et henrivende lille Foraarsparti med Pebertræer, Krokus og Brudeblomster, der straaledede med herlige Farver, længe før Knopperne fik Tid til at pippe grønt. Der havde han og Søsteren, Maren, deres lille Paradis; derimod kneb det, naar han skulde tumle med Dyrene, men det skulde han, Faderens Vilje var Gaardens Lov, og Jens Rasmussen vilde ikke høre noget om disse Gartnerykker.

En Dag stod et Par løbske Heste i fuld Fart ind gennem Porten med Vognen raslende efter sig. Nede mellem Vognfjællene laa Hans, han kom godt fra det, men det er sikkert, at han ved denne Lejlighed lovede sig selv ikke at blive Bonde.

En Tid spekulerede han paa at blive Snedker, men saa gav endelig Jens Rasmussen Køb og lod ham komme til den Gerning, der havde fanget hans Hjerte.

Der var Udlængsel i Hans Jensen, ikke fordi han var misfornøjet med Hjemmet, dertil havde det præget ham altfor dybt, men han havde Trang til at se det fremmede og udvide sine Kundskaber. Hans Broder, Lærer Jensen, Snave, læste med ham en Tid, og en fordreven Sønderjyde laante ham Bøger, saa han fik gennem sin Læsning og gennem sin Omgang Interesser, der efter hans Mening bedst vilde gro op uden for Hjemmet. Som Tolvaarsknægt oplevede han 64-Krigen, og fra Banken ved Thorøhuse havde hans Blik tit dvælet ved „det omstridte Land“, saa det er ikke saa underligt, at vi, efter at han har fuldendt sin Uddannelse paa Vildvorde, træffer ham i Slotsgartneriet paa Gram. Skønt han ikke var nogen særlig flittig Brevskriver, søgte hans Tanker tit tilbage til Saltofte — til Egnen og Søndagsglæderne. Naar Kærum Kirkeklokke ringede, kom der Vogne fra Nordby, Ebberup, ja helt ude fra de østlige Bankegaarde, og mange af disse staldede op i Lerbjerg, hvorfra der ikke var langt til Jens Rasmussens. Især glædede det de unge fra Trovelsmosegaard at aflægge et Besøg hos den livlige Ungdom i Jens Rasmussens Gaard. Hans og Søstrene var musikalske, tit

blev det lange Bord rykket til Side, og Dansen gik da let over det rullende Sand. Om Sommeren traf vi Ungdommen i den store Have ved Leg og Sang. Her knyttedes der mangt et Venskabsbaand, der holdt for hele Livet. Hans Jensen bar fra disse Sammenkomster et Billede af en ung, smuk og livlig Pige. Han ønskede af hele sin Sjæl, at hun skulde blive hans Hustru, men de havde endnu ikke faaet talt ud om dette store Spørgsmaal. Der gik han nu nede i Gram og tænkte paa alt det, der bandt ham til Hjemmet, men han glemte derfor ikke at gøre sin Pligt. Det kan man spore allevegne, hvor han har været, at der følger kun Lovord i hans Køl vand.

I 1879—80 træffes han atter paa Fyn, han arbejder paa et Gartneri i Odense, han skulde gense Egnen og dvæle i Barndomsminderne, før han tog ud paa den lange Udenlandsrejse — Hamborg—England—Californien. Det har sikkert været ham en stor Sorg, da han erfarede, at den unge Pige, der havde været med i hans Fremtidsdrømme, var blevet gift. Men hans Kærlighed forvandlede ikke til Had, han bevarede den trofast i de mange Udlændigheds Aar — det var Tilfældigheder, der havde skilt dem, de havde sværmet for hinanden, men aldrig talt ud med hinanden.

Hans Jensen drog fra Odense til Hamborg, hvor han arbejdede i et stort Handelsgartneri i Begyndelsen af 1881. Da Hans Jensen og Hustru samt hans Niece, Lærerinde Frk. Jensen fra Snave, i 1909 var i Hamborg paa Lystrejse, vilde Hans Jensen gerne gense det Sted, hvor han havde slidt i sin Ungdom; men det var ikke let at finde Stedet, thi Byen havde udvidet sig og lagt sig uden om Gartneriet, for 28 Aar siden var Gartneriet uden for Byen.

Endelig fandt de, hvad de søgte, og deres Forbavselse var stor, da de erfarede, at Hans Jensens gamle Principals Enke endnu levede paa Gartneriet. Enken blev ligesaa forbavset; thi hun havde for mange Aar siden hørt, at Hans Jensen var blevet skudt af Indianerne i Amerika.

Om dette Møde skriver Frøken Jensen følgende:

„Men, ak hvor forandret“, maatte Onkel udbryde ved Synet af Haven; der voksede kun Ukrudt, og i Drivhuset, hvor der før havde været de dejligste Planter, var der kun ituslaaede Ruder. Vi fik det Indtryk, at Enken var ved at sulte ihjel, skønt Byen havde

budt hende en stor Sum for at faa Lov til at føre en Gade igennem Haven, men hun havde sagt „hertil og ikke længere“ og ladet opføre et højt Plankeværk til Beskyttelse — det var jo et næsten tragikomisk Udfald, vor Ekspedition fik. Onkel vilde ellers saa gerne vise os noget, som vi kunde beundre, men her var kun Forundring for os alle tre.“

— — —

Et Menneske med saadanne Evner og en saa fuldendt Uddannelse, som den Hans Jensen var i Besiddelse af, maatte sikkert drive det til noget stort i den nye Verden.

Hvis man ved „noget stort“ forstaar „Millionens svimlende Tider“, saa naaede han ikke did, men hvis man ved „stort“ forstaar en uplettet Vandel, et Liv paa det jævne til Gavn og Glæde for sine Medmennesker, saa naaede han det store. Han rejste heller ikke til Californien for at grave Guld, han havde ikke „Millionen“ til Maal; thi man bliver ikke Millionær uden Hensynsløshed eller ensidig Albuen sig frem, og ingen af Delene laa for Hans Jensen. Han var langt fra den moderne Forretningsmandstype, der mange Gange balancerer paa Lovens Tærskel — nej, alt, hvad Hans Jensen tog sig for i Amerika, var skaaret over den solide, moralske Læst, som han havde hentet i sit Hjem —: „Ikke andres Sager for nær — aldrig gøre mod andre, hvad du ikke ønsker, de skal gøre mod dig — arbejder du, skal du ogsaa have det betalt, men driver du, fortjener du at sulte“. Til Tider tjente han store Penge i Amerika, men han satte ogsaa til, dels paa Godgørelse over for sine Venner, og dels fordi, der absolut ikke var noget „amerikansk“ over ham. Hans Jensen var inde i mange af Guldlandets Forholde, og han havde oplevet en Del; men han var ikke af dem, der yndede at udbrede sig om sit Liv og sin Færden i det fremmede, saa det er kun lidt, der vides om hans Amerikaliv.

Der er sagt, at en medvirkende Aarsag til hans Amerikarejse var det lønlige Haab, der bristede, da hin unge Pige giftede sig. Meget tyder paa, at dette er rigtigt; thi da hans Søster Ane mange Aar efter meddelte ham, at den paagældende ved et Dødsfald atter var fri, betænkte han sig ikke længe paa at vende Amerika Ryggen, skønt han sad i en god Virksomhed og havde vundet sig mange gode Venner, hvad følgende Udsklip af et dansk-amerikansk Blad viser:

OAKLAND NYHEDER.

Til Ære for vor bekendte Landsmand, Gartner Hans Jensen, der, som meddelt i sidste Numer, agter at forlade California for at bosætte sig i Danmark, afholdtes i Onsdags et Festmaaltid i Danias Hall i Oakland. Ca. 100 Damer og Herrer havde givet Møde og samlede sig Kl. 9 om de veldækkede Borde, der bugnede med

dansk Smørrebrød, tilberedt af et Par af de til Stede værende Damer, samt en Mængde fortrinlige Drikkevarer. Der blev holdt Taler for Hædersgæsten i det uendelige, og alle endte de med Haabet om, at Hr. Jensen, der i de mange Aar, han har opholdt sig her paa Kysten, har skaffet sig en udstrakt Vennekreds, snart vil komme tilbage hertil for aldrig mere at forlade California. Lidt senere paa Aftenen begyndte man at danse, hvilken fornøjelige Sport dreves til langt ud paa Natten. Først da Morgenens brød frem, skiltes man, og mange er de gode Ønsker, der følger Vennen Hans Jensen, naar han nu forlader California maaske (men forhaabentlig ikke) for bestandig.“

Et andet Bevis paa Amerikanernes Troskab og Hengivenhed for

Et amerikansk Landsted, hvor H. J. var Gartner. I Baggrunden den kinesiske Kok.

Hans Jensen er den lille Erindringsmedalje i Guld, der for faa Aar siden blev ham overrakt af en Deputation (to Dansk-Amerikanere) fra den danske Forening i Californien. Medaljen bærer følgende Inskription: Ex-President Odin D. C. Presented H. Jensen. July 1889. California.

— — —

En Dag sidst i Halvfemserne fik Enken paa Trundegaard i Ørsted Besøg af Lars Bang, Frøbjerg, og hans Hustru, Ane. De var velkommen som mange Gange før, og de to Kvinder opriskede deres fælles Ungdomsminder. Netop den Dag fandt de, at Livet ikke havde gjort dem gamle hverken af Aar eller Sind. Ane ledte Samtalen ind paa Amerika, og da hun sad paa Vognen, sluttede hun med følgende Replik:

„Det er vel saa bedst, at jeg skriver til Hans?“

„Ja, gør Du kun det“, svarede Kirsten.

De Dage, der nu fulgte, var sikkert lige saa spændende for Kirsten, som Tiden har været for Hans Jensen, efter at han havde modtaget Anes Brev.

„Mon de endnu var, som i deres tidlige Ungdom, mon de endnu passede for hinanden — og hvordan vilde det være første Gang at staa Ansigt til Ansigt efter saa mange Aars Adskillelse“.

Det gik godt — det blev 20 lykkelige Aar, de to levede sammen — de var begge godt skolet, før de begyndte Ægteskabet.

Hans Jensen rykkede ind paa Trundegaard den 5te April 1895,

H. J.s Gartneri ved Ebberup Station lige efter Anlæggelsen.

men Kirsten og han blev enige om at sælge efter et Aars Forløb. Gaarden egnede sig ikke for Gartneri, og efter Hans Jensens Mening laa den sikkert lidt for langt fra Saltofte. Hjemlængslen drog ham mod den kære Egn. (Frederikslunds Skov betyder intet ved Siden af Frederiksgaves, og Aarup ligger som bekendt ikke ved Lille-Bælt).

De nygifte købte da nogle Tønder Land ved Ebberup Station, og nu begyndte Hans Jensen sin Livsgering.

Han skabte her en lille idyllisk Plet, en Planteskole i dobbelt Forstand, et Handelsgartneri, der kan staa som et Mønster for alle saadanne Virksomheder i vort Land. Om det forretningsmæssigt set var et mønstergyldigt Gartneri, skal jeg ikke kunne sige, men det gav især i de sidste Aar før hans Død et mere end rigeligt Udkomme til en Familie — og i alle andre Henseender er der

sikkert ingen, der vil bestride dets Førsterangsplads. Der var overalt en næsten matematisk gennemført Orden, og da Planterne voksede til, virkede det hele overordentlig smukt paa dem, der havde Øje for det naturlige skønne. Her var ingen smagløse Opstillinger med Hensyn til Blomstergrupper, Snirkler og Sving, som man ser mange Steder, alt var holdt i enkle stilfulde Former.

I mange Gartnerier render man paa smaa Kompostbunker, gamle Vandkander og Arbejdsredskaber i hver en Gang, her var aldrig noget, der stødte Øjet. Komposten skjulte sig diskret i en lille Lund, en gabende Grusgrav blev under hans Haand til en Miniaturbjergskraaning med Alverdens smukke Naaetræer i naturlig Vækst

Et Parti fra Grusgraven.

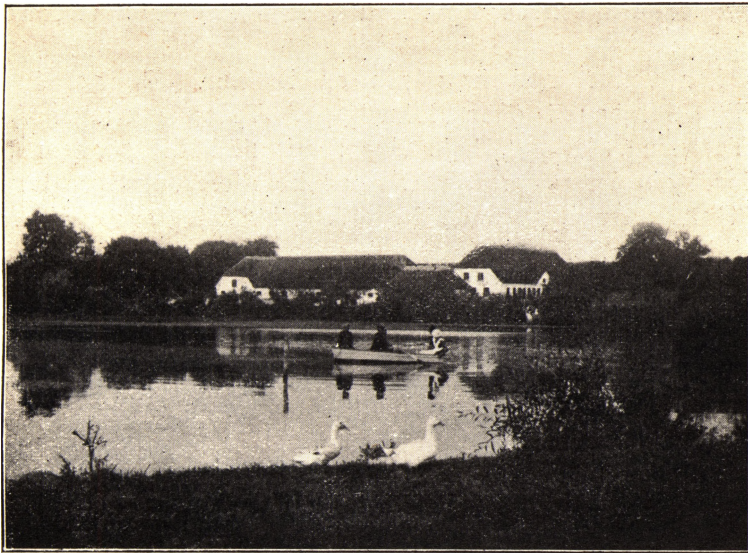
op ad Skraaningens Side — alt, hvad der kunde forøge det æstetiske, blev taget med.

Man blev et helt nyt Menneske ved en Morgenvandring gennem den store Planteskole, man fik en Følelse af, at hvert enkelt Træ virkelig var et levende Væsen, der følte, at det havde været Genstand for Omsorg og Pleje — her havde Hans Jensen sine mange Tusinde Venner eller Børn, der var vokset op under hans nænsomme Haand. Ivrigt med Videnskabsmandens Interesser studerede han de forskellige Arter og Krydsninger, og det lykkedes ham at fremelske de bedste Sorter.

Om Sommeren stod han meget tidlig op og gik i Haven ikke alene for at sætte Folkene i Arbejde, men for selv at tage det raskeste Tag; der groede ingen gammel Sved hos Hans Jensen.

Naar han i de sidste Aar gik hjem gennem Haven til Frokost, saa ud over sit smukke Værk og stiledede mod sit hyggelige og gode Hjem, da lød der sikkert en Takkehymne i hans Sjæl; thi her var Lønnen for de mange Forberedelsesaar.

Hans Jensen prægede ikke alene sin egen Bedrift, men den lille Stationsbys Udseende er ogsaa mærket af hans Smag, idet de fleste af Haverne er anlagt og beplantet af ham. Det var ham en særlig Glæde, da han for ca. 9 Aar siden fik Lejlighed til at beplante Halvdelen af *Thorø* med Skovtræer. Det vilde nu Skæbnen, at han skulde være med til at forhøje Skønheden af det Landskab, der magtstjal ham i Barndommen og fulgte ham til Døden.

Sønderby Sø.

Efterhaanden vandt Hans Jensen og Hustru sig en stor Vennekreds, der ogsaa modtog noget af den Naturglæde, der altid straalende fra ham.

Hvor mange Gange har han ikke cyklet med sin Hustru og sine Venner gennem den herlige Frederiksgaves Skov, gennem Teglskoven forbi Kongebøgen til det lille Fiskerleje Aa, og hvor fint og diskret forstod han ikke at pege paa alt det, der var smukt og beundringsværdigt. Det var en stille Tilbedelse, naar han stod paa en Stub og saa ind mellem Stammerne, eller naar han paa en Skovvandring ved Efteraarstide stod stille for ret at fængsles af det faldende Løvs rige Farvepragt. Hvert Aars første Juli i de sidste 12 Aar cyklede han ned i Teglskoven, hvor han ridsede Dato i en bestemt Bøg i Nærheden af „Kongebøgen“. At denne Bøg for

Fremtiden benævnes „*Gartner Jensens Bøg*“ af alle Vennerne i Omegnen, er der vist ingen Tvivl om. Bedst, tror jeg, han befandt sig paa Turene til Saltofte, Thorøhuse og Sønderby Bjerger. Farverne i den store Klint, der undertiden kan spejle sig i det grønlig-friske Bælt, den rødlig Tang og de hvide Sten paa Strandbred- den tiltalte ham stærkt.

Naar han gik fra Saltofte til sit Hjem, lagde han næsten altid Vejen gennem Sønderby, thi han beundrede det idylliske Parti omkring Sønderby Sø, der jo ogsaa virker paa en, som det var et Hjørne af Paradisets Park.

Han drog ud for at glæde sig over Naturen, men hans største Glæde var dog at vise andre det skønne.

Man blev rigere i hans Selskab. Der var noget originalt i hans Blik, der straks fætsnede sig ved det, som ikke er givet enhver at faa Øje paa.

Jeg har været med ham paa en Bælttur. Den strakte sig fra tidlig Morgen til efter Solnedgang. Turen gik over Assens med „Turisten“ til Bogø, hele Øen rundt til Fods, gennem Melby over Nordby til Ebberup. Skønt der ikke skete nogen Begivenhed, der er Omtale værd, glemmer jeg aldrig, hvad jeg saa af Natur paa denne lille Rejse. Det var en Oplevelse fra den ene Time til den anden. Ved smaa, tilsyneladende løst henkastede Bemærkninger, henledte han min Opmærksomhed paa mangfoldige Ting, der blev faste Led i min Forestillingskreds og virkede stærkere paa mig, end den kunstforstandiges Forelæsning over et Mesterværk. Snart saa vi en underlig Linje i en Bakkes Runding, snart en ejendommelig Planteart i Vejgrøftens Flora. Fra Damperens Dæk saa vi den mærkelige Kystlinie ved Assens eller Bæltets Farveskifter efter Bund og Himmels Beskaffenhed. Saa dvælede vi lidt ved et af hans Barndomsminder, naar et gammelt Hus, eller en klippet Buskbombæk fremkaldte Barndommens Billeder i hans Sjæl.

Da Stjernetæppet bredte sig over Himlen, og vi sled os ad Markveje til Nordby, saa vi opad og repeterede den Smule Astro- nomi, vi kunde, og blev i Fællesskab ydmyge smaa, maalt med det uendelige Klodehav.

Der er maaske enkelte Mennesker i Hans Jensens Bekendtskabs- kreds, der vil sige, at han havde meget lidt eller slet ingen Sans for det religiøse, jeg vover at paastaa det modsatte. Han hørte ikke til nogen af de udprægede Retninger indenfor vor Folkekirke, men hans religiøse Følelser bundede i hans Naturglæde, han havde mere end mange andre Øje for Guds vældige Skaberværk, og hans Glæde over det var en sand Takkebøn. I sin Iver og Arbejdsglæde viste han, at det er Gud mere velbehageligt at se et viljestærkt Menneske gøre sine betroede Evner frugtbringende, end at skue en ynkelig

Klynkepotte, der, naar Regnskabsdagen kommer, under Forsikringer aflevere det betroede Pund, som et helt Menneskeliv har ligget velbevaret i den sorte Jord.

Hans Retsindighed i alle Ting overfor sine Medmennesker, var sikkert mere værd i hans Forhold til Gud, end Tusinde brændende Bønner om Naade fra Læber, der i det daglige Liv fører Svig og Falskhed overfor Næsten.

Der var ingen Mennesker, han foragtede dybere, end Hyklerne. Naar Menneskets Liv og Tro var i Overensstemmelse med hinanden, kunde han tolerere alle religiøse Anskuelser, men hyklede man et og levede et andet, var man ogsaa færdig med at være Ven med Hans Jensen.

Paa Udflugt til Sønderby Bjerge.

Han havde næsten lige saa god Forstand paa Mennesker som paa Planter, han kunde finde de Træk hos Folk, der gav dem deres Karakter og Ejendommelighed, og han brugte ikke mange Ord for at forklare det.

Han holdt især meget af at opsøge de gamle, der havde levet med deroppe i Jens Rasmussens Gaard, og drøfte Minderne med dem.

Hans Jensen deltog ikke offentlig i Storpolitik, han var konservativ og gjorde sin Pligt som Vælger, men derimod var han virksom i alt, hvad der gjaldt Byen og Egnen. Han var en Tid Medlem af Sogneraadet, Formand for Brugsforeningen og Medlem af Skyldraadet, og især var han virksom, naar det gjaldt om at gøre noget til Forskønnelse af Ebberup Stationsby. „Det gaar vistnok

galt med Spadserestien, nu, Gartneren er væk“, sagde Bageren til mig ved Begravelsen, og dette lille Udbrud karakteriserer hans Forhold overfor Byen.

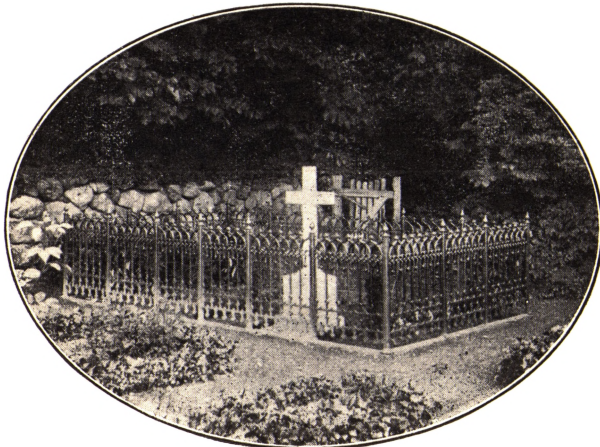
Midt paa Sommeren, naar Jordbærhøsten var ovre, gik Hans Jensen og Hustru paa Langfart. Fyen rundt, Sjællandsrejser, Københavnstur, ja, i 1909 naaede de en Tur til Hamborg. De var Deltagere i det store Amerikanermøde i Ræbild Bakker, og de havde planlagt en Rejse til Udstillingen i St. Francisko; men da kom Sygdommen og med den en tung Tid for de to lykkelige Ægtefæller. Det var et Smertens Aar for dem begge, det vekslede med Haab og Tvivl, indtil de begge saa, at det var Døden, men saa vandt Hans Jensen straks Fred og Fortrolighed med Tanken, han kunde forklare og ordne alt, hvad der skulde ske, naar han lukkede sine Øjne, hans friske Aand var den bedste Trøster for Hustruen i de sidste Timer.

Hans sidste Rejse til Sønderby Kirkegaard var smuk og stilfuld. Han gemtes i et Hav af Blomster og hviler nu i det hyggeligste, det fredeligste Hjørne af Kirkegaarden, midt i den Egn, som han elskede, i den By, hvis Skønhed han beundrede.

Vi har i ham mistet en smuk og rig Menneskesjæl.

Han døde den 3die Oktober 1915 og blev begravet den 9de i samme Maaned.

Ære være hans Minde!

Stamtavle over Hans Jensens Farmoders Slægt.

Stamfaderen, *Peder Olufsen* eller *Olsen*, en Søn af Gmd. Oluf eller Ole Hansen i Kjøng, blev 1735 viet til *Anne Andersdatter*, salig „Hans Eriksens Enke“ i Hjortholm, ved hvilket Giftermaal han blev Ejer af denne Gaard. Anne Andersdatter, der var Datter af en tidligere Ejer af Hjortholm, *Anders Andersen* og Sønnedatter af *Anders Nielsen*, der ogsaa var Ejer af Hjortholm og „gamle *Riborg*“, opnaaede en Alder af 86 Aar, døde 1746, hvorefter Peder Olufsen ægtede *Karen Madsdatter*, der var en Datter af Gmd. *Mads Eriksen* i Bærholm. Vielsen skete efter kongelig Bevilling, da Karen Madsdatter og Peder Olufsens første Kone var Søskenbørn. Peder Olufsen døde 1773 og Karen Madsdatter 1808.

Peder Olufsens Børn :

1ste Ægteskab.

<i>Maren</i> , født 1737, død 1745.	<i>Kirsten</i> , født 1739, viet 1764 til Ungkarl Peder Jakobsen af Glamsbjerg.	<i>Karen</i> , født 1743, viet 1765 til en En- kemand (hans Navn findes ikke anført i Kirke- bogen) fra Søn- dergaard i Kjerte Sogn.
---	---	--

2det Ægteskab.

<i>Anne</i> , født 1747, viet 1778 til Ungkarl <i>Hans Jensen</i> (H. Jensens Oldefader) af Blangstrup, der døde 1791, hvor- efter Enken giftede sig med Ung- karl <i>Peder Pedersen</i> af Gummerup, men havde ingen Børn i sit andet Ægteskab. Anne Pedersdatter, der blev H. Jensens Oldemoder, døde 1810.	<i>Oluf</i> , født 1748, død 1754.	<i>Mads</i> , født 1751, død 1754.	<i>Anders</i> , født 1752.	<i>Maren</i> , født 1754, døde som Barn, det samme gælder vist om end- nu flere af Peder Olufsens Børn.	<i>Karen</i> , født 1761.	<i>Maren</i> , født 1765.
--	--	--	-------------------------------	--	------------------------------	------------------------------

Anne,
født 1778, viet 1796 til Ungkarl og Gaardmand *Rasmus Pedersen* i Gum-
merup, der døde 1809, hun giftede sig derefter med Ungkarl og Land-
maaler *Peder Hansen* af Søllested, der var en Søn af Gaardmand samme-
steds *Hans Christoffersen* og Hustru *Anne Pedersdatter* og født 1770;
Anne Hansdatter (H. J.s Bedstemoder) døde 1830 og *Peder Hansen*
(Landmaaler) 1849. Om *Rasmus Pedersen* og *Anne Hansdatters* Børn er
der meddelt Oplysninger paa en anden Stamtavle. *Peder H.* og *Anne*
Hansdatters Børn findes anført nedenfor.

Ellen Kirstine,
født 1780, viet 1804 til Ungkarl senere Gaard-
mand *Jens Mortensen* i Haarby.

Maren,
født 1782, viet 1810 til Ungkarl senere Gaard-
mand *Hans Jørgensen (Bek)* i Bregnemose.

Jens,
født 1786, var ugift.

Rasmus,
født 1812, viet 1840 til Pige *Karen Rasmusdatter*, der var en
Datter af Gaardmand i Gummerup, *Rasmus Jensen* og Hustru,
Karen Pedersdatter, og f. 1813, var Ejer af Fødegaarden („Land-
maalergaarden“), giftede sig efter sin første Hustrus Død, der
indtraf 1854 (hun døde i Barselseng), med Pige *Christiane Jens-
datter*, og Datter af Gaardmand i Blangstrup *Jens Nielsen* og
Hustru *Sidsel Andersdatter*. *Rasmus Pedersen* og *Christiane*
Jensdatters Dødsaar er ubekendt.

(Dødfødt Drengbarn),
født 1815.

Hans Christian,
født 1818,
død 1819.

Anne,
født 1. April 1822, viet 1840 til Ungkarl, senere Gaardejer *An-
ders Hansen*, f. 29. August 1808, af Kjærumgaard, Søn af Gaard-
ejer sammesteds *Hans Andersen*, og Hustru *Anne Katrine*
Nielsdatter. Efter hans Død, der indtraf 6. Juni 1856, viet til
Ungkarl *Lars Find Jensen*, en Søn af Gaardejer *Jens Nielsen*
af Blangstrup og Hustru *Karen Larsdatter* og Søskenbarn til
hendes første Mand, *Anders Hansen*. *Anne Pedersdatter* døde
13. Maj 1900 og *Lars Find Jensen* døde 12. Marts 1904.

Stamtavle over Hans Jensens Faders og Farfaders Slægt.

Stamfaderen *Peder Hansen* var født i Gummerup 1725 og var vistnok en Søn af Gaardmand sammesteds Hans Andersen og Hustru Anne Pedersdatter, der var født i Haarby, de blev viiede i 1708. Peder Hansen arvede (eller fik i Fæste) sin Fødegaard, der i mange Aar (i 4 Slægtled) var i Slægtens Besiddelse, og viiedes 1759 til *Anne Sørensdatter*, der var Datter af Gaardmand Søren Jørgensen i Dærup; efter hendes Død, der vistnok indtraf 1775 (Aarstallet kan ikke opgives, da Kirkebogen for Kjøng Sogn ikke har været ført i Begyndelsen af Halvfjerdserne), giftede Peder Hansen sig 1776 med *Karen Pedersdatter* af Gummerup, der overlevede baade sin Mand og sin Søn Rasmus, og døde som en højtbedaget Kone 1822 (88 Aar gammel) i „Landmaalergaarden“, som Gaarden dengang og senere kaldtes, og hvor hun i 25 Aar havde haft Ophold som Aftægtskone. Peder Hansen døde 1797.

<i>Hans</i> , født 1760, døde ugift 1787.	<i>Søren</i> , født 1762.	<i>Maren</i> , født 1764, døde i den spæde Alder.	<i>Maren</i> , født 1765.	<i>Peder</i> , født 1766, døde vistnok i Barnealderen.	<i>Rasmus</i> , født 1768, fik Faderens Gaard, viet 1796 til <i>Anne Hansdatter</i> , en Datter af Gaardmand <i>Hans Jensen</i> af Hjort- holm, døde 1. Maj 1809.	<i>Karen</i> , født 1777.	<i>Anne Margrethe</i> , født 1779.
Disse tvende Søstre var Børn af Peder Hansens andet Ægteskab og døde vistnok i Barnealderen.							

<i>Anne Kathrine</i> , født 1798, døde 1800, 1¼ Aar gammel.	<i>Peder</i> , døbt 22. Febr. 1801, viet 1824 til Pige <i>Kirsten Hansdatter</i> , der var en Datter af Gmd. Hans Hansen Thorø af Saltofte og Hustru Kirsten Jensdatter og født 1785, og med hvem han fik hendes Morbroder Iver Jensens Fæstegaard i samme By. Kirsten Hansdatter døde 1851, og Peder Rasmussen (Hans Jensens Farbroder) døde 1876.	<i>Hans</i> , døbt 13. Jan. 1805, viet 1830 til Pige <i>Kirsten Larsdatter</i> , af Voldtofte, Datter af Gmd. Lars Larsen, fik med hende hendes Plejefader Jens Lundes Gaard i Flemløse og døde 1850. Hans Enke ægtede Aaret efter (1851) Ungkarl Hans Christian Han- sen af Flemløse og døde 1857.	<i>Jens</i> , (H. Jensens Fader), hjemmedøbt?, Daaben publiceredes 15. Febr. 1807, viet 18. De- cember 1834 til Pige <i>Kirsten Rasmusdat- ter</i> (Hans Jensens Moder) af Lerbjerg, der var født 18. Decbr. 1810, og var en Datter af Gmd. Rasmus Iversen i Lerbjerg og Hustru Anne Nielsdatter. Hendes Far- moder, Maren Jensdatter, overdrog sin Fæstegaard i Saltofte til Hans Jensens Forældre, og her døde H. Jensens Moder 4. Jan. 1870, og Fader 3. Maj 1883.	<i>Anne Cathrine</i> , født 7 Md. efter Faderens Død, hjemme- døbt, Daabens Publikation fandt Sted 26. Novbr. 1809. Hun opdroges hos sin Stif- faders Broder, Christopher Hansen, i „Faldengaard“, Søllested Sogn, som den Gang ingen Børn havde, og blev 1830 viet til Ungkarl og Gmd. <i>Peder Hansen</i> i Saltofte. Hun døde 1862 og Peder Hansen døde ?
---	--	--	---	---

<i>Maren</i> , født 8. September 1835, død 11. April 1851.	<i>Anders</i> født 25. Maj 1837, død 24 Januar 1911	<i>Anne</i> , født 21. April 1839, død 20. Februar 1915.	<i>Anne Marie</i> , født 12. Februar 1841.	<i>Rasmus</i> , født 6. Juli 1843, død 8. Januar 1867.	<i>Peder</i> , født 27. Februar 1845, død 19. December 1857.	<i>Hans Christian</i> , født 15. Februar 1846, død 16. November 1908.
	<i>Hans</i> , født 17. Februar 1848, død 17. Oktober 1848.	<i>Kirsten</i> , født 27. Februar 1849.	<i>Hans</i> , født 2. Marts 1852, død 3. Oktober 1915.	<i>Maren</i> , født 4. Januar 1855.		